

Sygn. akt II K 766/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Prudniku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Ebel
Protokolant:	st.sekr.sądowy Ewa Mróz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej -----

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2017 r., 16 maja 2017 r.

sprawy

D. J.

s. H. i J. z domu K.

ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że:

W dniu 21 stycznia 2016 r. w G. gm. G. przywłaszczył telefon komórkowy marki S. (...) o wartości 1000 zł, czym działał na szkodę K. C.

tj. o przestępstwo z art. 284 § 1 kk

I. uznaje oskarżonego D. J. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, z tym że zwrot „1000” zastępuje zwrotem „800” oraz dodatkowo przyjmuje, że oskarżony działał na szkodę P. B., tj. przestępstwa z art. 284 §1 kk i za to na podstawie tego przepisu przy zast. art. 37a kk wymierza mu karę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

II. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego D. J. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. B. kwoty 800 (osiemset) złotych;

III. na podstawie art. 627 kpk i art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 170 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania w tym 100 zł tytułem opłaty.

Sygn. akt II K 766/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. C. prowadził działalność gospodarczą w zakresie serwisu telefonów komórkowych. Ogłoszenie swoich usług zamieszczał m.in. na portalu aukcyjnym Allegro. Z jego usług poprzez w/w portal w dniu 14 grudnia 2015 r. skorzystał

pokrzywdzony P. B., a w dniu 18 grudnia 2015 r. oskarżony D. J.. Obydwaj wysłali K. C. do naprawy swoje telefony marki S. (...). 14 stycznia 2016 r. K. C., omyłkowo wysłał do D. J. do G. telefon P. B.. Usługę kurierską zlecił firmie (...) listem przewozowym o nr. (...). D. J. telefon P. B. odebrał i po zorientowaniu się w pomyłce K. C. skontaktował się z nim. Uzgodnili, że K. C. wyśle D. J. jego telefon, a ten wyda kurierowi telefon P. B.. K. C. zamówił taką usługę ponownie w firmie kurierskiej (...). Listem przewozowym o nr. (...) wysłał oskarżonemu jego telefon, a listem przewozowym nr (...) miał K. C. zostać dostarczony telefon P. B.. K. C. wysłał oskarżonemu pocztą email numery tych dwóch listów przewozowych. 21 stycznia 2016 r. D. J. odebrał od kuriera swój telefon, nie nadał jednak przesyłki z telefonem P. B.. K. C. skontaktował się wtedy z oskarżonym i umówił się z nim, że ten wyśle mu telefon P. B. na jego koszt. Kiedy i to nie następowało K. C. wystosował w dniu 11 marca 2016 r. do oskarżonego pismo wzywające do zwrotu telefonu P. B.. Oskarżony odebrał pismo w dniu 14 marca 2016 r. Wobec braku reakcji oskarżonego K. C. w dniu 7 kwietnia 2016 r. złożył zawiadomienie o przestępstwie przywłaszczenia telefonu.

Dowód: zeznania świadka K. C. – k.114,

zeznania świadka P. B. – 128,

zeznania świadka P. J. – 114,

częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k.113,

kopia pisma – k.5,

kopia potwierdzenia odbioru – k.6,

kopie listów przewozowych – k.7,8,9,

kopie wiadomości email – 10,11,32-33,

informacje z (...) k.17,21,62,66.

Oskarżony D. J. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, składając wyjaśnienia, w których opisał okoliczności związane z odebraniem przez niego swojego telefonu. Potwierdził zatem fakt przysłania mu przez K. C. telefonu P. B. oraz uzgodnień w przedmiocie jego odesłania. Przyznał, że kurier (...) po kilku dniach doręczył mu jego telefon, i od razu, temu samemu kurierowi wydał telefon P. B., przy czym na powyższe nie otrzymał żadnego potwierdzenia. Zaprzeczył więc, aby przedmiotowy telefon miał przywłaszczyć.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k.113.

Oskarżony D. J. nie był dotychczas karany sądownie. Posiada wykształcenie wyższe, jest inżynierem. Jest kawalerem, nie ma dzieci. Utrzymuje się z dochodów z pracy w wysokości 3000 zł., nie posiada majątku większej wartości.

Dowód: karta karna – k.78,

dane osobopoznawcze – k.79.

wyjaśnienia oskarżonego – k.113.

Sąd zważył co następuje:

Wina i sprawstwo oskarżonego nie budzi wątpliwości.

Sąd, dokonując ustaleń faktycznych oparł się na dowodach o charakterze obiektywnym, tj. dokumentach z firmy kurierskiej (...) oraz korespondującymi z nimi zeznaniami świadków K. C. oraz P. J. (2). Z przeprowadzonymi przez

Sąd na rozprawie dowodami korespondują nadto, w istotnej części i wyjaśnienia oskarżonego. W/w dowody w ocenie Sądu pozwalają na ustalenie przebiegu doręczania oskarżonemu jego telefonu w dniu 21 stycznia 2016 r.

Bezspornym jest, że K. C. wysłał omyłkowo oskarżonemu telefon należący do P. B., ponieważ były to takie same modele. D. J. ten telefon odebrał i o pomyłce powiadomił K. C.. Ten wtedy wysłał do oskarżonego już właściwy telefon (listem przewozowym nr (...)) i oskarżony własny telefon odebrał, nie miał zastrzeżeń co do jego stanu i jakości wykonanej usługi naprawczej. Jednocześnie K. C. zlecił tej samej firmie kurierskiej pobranie od D. J. telefonu P. B., zgodnie z listem przewozowym o nr. (...). Numer tego listu K. C. wysłał D. J. pocztą email w dniu 20 stycznia 2016 r. Z informacji z firmy (...) wynika, że doręczenia D. J. w dniu 21 stycznia 2016 r. przesyłki dokonywał kurier P. J. (2). Jednocześnie w w/w firmie ustalono, że w tym okresie żaden z kurierów nie pobierał przesyłki z adresu oskarżonego, jak również nie nadano przesyłki na adres K. C. czy P. B.. Tymczasem w swoich wyjaśnieniach oskarżony podał, że telefon P. B. nadał temu samemu kurierowi, który doręczał mu jego własny, i to w tym samym czasie. Oskarżony nie był przy tym pewny co kurierowi potwierdzał (odebranie czy nadanie), oświadczył nadto, że nie dostał żadnego pokwitowania. Powyższe pozostaje w opozycji do dokumentacji z firmy (...) oraz zeznań P. J. (2). Wykluczył on zatem, aby mógł przyjąć przesyłkę bez wydania potwierdzenia, bądź odnotowania tegoż elektronicznie w systemie. Zważywszy przy tym należy, że nr listu przewozowego dla pobieranej od D. J. przesyłki był już wtedy wygenerowany. Z kolei przyjęcie jej przez kuriera pozostawia ślad w systemie, umożliwia jej śledzenie. Ewentualne zagubienie przesyłki po jej przyjęciu przez kuriera jest w systemie natychmiast widoczne. Tymczasem z dokumentacji z firmy (...) wynika, że paczka od D. J. nigdy nie została przez kuriera tej firmy pobrana na stan. Z tych też względów nigdy nie została odbiorcy, tj. K. C. doręczona. Powyższe wyłącza zatem, aby telefon mógł zostać przywłaszczony przez niego.

Oceniając zeznania P. J. (2) Sąd nie miał żadnych podstaw, aby nie przydać im waloru wiarygodności. W dniu 21 stycznia 2016 r. standardowo doręczał przesyłkę oskarżonemu, kategorycznie zaprzeczając, aby mógł od niego pobrać inną dla doręczenia innej osobie bez zarejestrowania tego w systemie elektronicznie, bądź bez wydania stosownego pokwitowania. Takie postępowanie byłoby przecież bardzo łatwe do wychwycenia w przypadku skargi klienta. Tym bardziej, że zlecenie o nr. (...) zostało wcześniej elektronicznie wygenerowane, ale jak wynika z danych z firmy (...) przesyłka nie została przez nadawcę (oskarżonego) wydana kurierowi. Sam zaś oskarżony tłumaczy, że coś kurierowi kwitował, ale nie wie co, prawdopodobnie na urządzeniu elektronicznym (hand held). Również i dalsze postępowanie oskarżonego musi budzić uzasadnione wątpliwości, ponieważ skoro miał informację od K. C., że ten nie otrzymał telefonu P. B., a nawet pisemne wezwanie do wydania tego telefonu nie poczynił żadnych kroków, aby sprawę w firmie (...) wyjaśnić. Z pewnością w tamtym czasie o wiele łatwiej i precyzyjniej można byłoby ustalić okoliczności związane z doręczeniem mu przesyłki w dniu 21 stycznia 2016 r. Tymczasem ustaleń tych dokonywała dopiero policja po wszczęciu w tym zakresie dochodzenia, a to w wyniku zawiadomienia K. C.. Z tych względów Sąd zapewnienia oskarżonego o nadaniu przesyłki temu samemu kurierowi, który mu doręczał adresowaną do niego Sąd uznał za gołosłowne i wykrętne, zmierzające do uniknięcia odpowiedzialności karnej. Wszystkie wskazane wyżej okoliczności sprawiają, że wyjaśnieniom oskarżonego jako nielogicznym i nieracjonalnym, nie znajdującym oparcia w pozostałym materiale dowodowym nie można dać wiary.

W obliczu tych ustaleń Sąd przyjął, że oskarżony zachowaniem swym wypełnił ustawowe znamiona czynu opisanego w art.284 §1 kk, który stanowi, że kto przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą lub prawo majątkowe, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Przepięstwo określone w art.284 §1 kk należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych. Zachowanie sprawcy jest ukierunkowane na określony cel, którym jest włączenie cudzej rzeczy ruchomej lub cudzego prawa majątkowego do majątku sprawcy lub postępowanie z tą rzeczą albo prawem majątkowym jak z własnym w inny sposób. Koniecznym zatem jest wykazanie, że sprawca oprócz obiektywnego rozporządzenia cudzą rzeczą ruchomą, działał z zamiarem zatrzymania tej rzeczy dla siebie albo dla innej osoby, bez żadnego ku temu tytułu i ekwiwalentu - animus rem sibi habendi (por. wyrok SN z 6 stycznia 1978 r., V KR 197/77, OSNPG 1978, nr 6, poz. 64; wyrok SN z 9 grudnia 2003 r., III KK 165/03, LEX nr 140098). Zamiar ten sprowadza się do istnienia po stronie sprawcy zamiaru powiększenia swego majątku kosztem majątku osoby pokrzywdzonej (por. wyrok SN z 11 marca 2003 r., V KK 212/02, LEX nr 77007). Ów szczególny zamiar uzewnętrzniać się może przez bezprawne

zatrzymanie cudzej rzeczy przez sprawcę, odmowę jej zwrotu, zaprzeczenie otrzymania, zapewnienie o zwrocie, ukrycie, przekazanie tej rzeczy osobie trzeciej, sprzedaż, zamianę, darowiznę, bezprawne jej zużycie, przerobienie.

W realiach sprawy, oskarżony po omyłkowym przekazaniu mu telefonu, który do niego nie należał nie wydał go kurierowi, który miał go od niego odebrać, i kłamliwie następnie zapewnił K. C. o wysłaniu mu zamówionej przesyłki. Nie dokonał też zwrotu telefonu P. B. w późniejszym terminie zaprzeczając, że jest on w jego posiadaniu. Tym samym, oskarżony postanowił omyłkowo wysłanego mu telefonu nie oddać, działając z zamiarem włączenia uzyskanych z tego korzyści do własnego majątku.

Zgodnie z przepisami art.53 kk sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (§1); §2 stanowi zaś, że wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Uwzględniając powyższe dyrektywy oraz priorytet kar nieizolacyjnych Sąd przyjął, że kara 50 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na 20 zł, wraz z orzeczoną na zasadzie art.46 §1 kk środkiem kompensacyjnym wdrożą oskarżonego do przestrzegania w przyszłości porządku prawnego, zwłaszcza w zakresie poszanowania cudzej własności. Zdaniem Sądu, przy uwzględnieniu znacznego stopnia zawinienia (oskarżony miał świadomość konieczności zwrotu telefonu), jak i stopnia społecznej szkodliwości czynu, który nie był znaczny, kara ta będzie współmierną odpłatą za jego popełnienie. Oceniając stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, Sąd wziął pod uwagę katalog okoliczności o tym decydujących. Ocenę w tym zakresie zdeterminował fakt że oskarżony w posiadanie telefonu P. B. wszedł omyłkowo, a powstała sytuację postanowił dla siebie niezgodnie z prawem wykorzystać. Sąd zważył i na relatywnie niewielką wartość przywłaszczonej rzeczy. Jako okoliczność łagodzącą Sąd przy wymiarze kary uwzględnił uprzednią niekaralność oskarżonego oraz jego ustabilizowaną sytuację życiową. Ustalając oskarżonemu wysokość stawki dziennej grzywny Sąd wziął pod uwagę stosownie do treści art.33 §3 kk jego dochody, warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Wymierzona oskarżonemu kara grzywny spełni nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie ma osiągnąć wobec niego oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W związku ze skazującą treścią wyroku i należytych wykazaniem przez pokrzywdzonego szkody, Sąd orzekł na zasadzie art.46 §1 kk jak w pkt.II wyroku, ustalając jej wartość na kwotę 800 zł. Przy ustalaniu wartości przywłaszczonego telefonu Sąd wziął pod uwagę zeznania K. C., który prowadzi działalność gospodarczą w zakresie serwisu telefonów komórkowych. Sąd przyjął nadto, że pokrzywdzonym w sprawie jest również właściciel przywłaszczonego telefonu P. B.. Zwłaszcza, że K. C. w żaden sposób nie zrekompensował mu utraty telefonu, który przyjął do naprawy.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu wynika ze wskazanych w pkt III. wyroku przepisów oraz sytuacji majątkowej oskarżonego.